

kunde begynde at faa en Indtægt. Men det var ikke alene fra Statskassens, men ogsaa fra Fiskernes Side, at disse Oplysninger naturligvis bleve hjulpet med Glæde, idet de nu kunne optage det for dem saa vigtige Erhverv paa ny. Østersfiskeriet blev atter bortforpagtet, og det til den Direktør Tonning, som havde været herved og undersøgt Forholdene, i Forening med en dansk Mand. Forpagtningen skulde gælde for 10 Aar, dog med den Bestemmelse, at Forpagterne havde Lov til efter 5 Aars Forløb at opsigge Kontrakten og træde fra. De skulde give $4\frac{1}{2}$ Dros pr. Stykke til Staten. Naar man ser paa dette, maa man undres over, at Folk, saa kyndige paa dette Omraade som Direktør Tonning og Medforpagter, gik ind paa at give saa meget netop paa det Tidspunkt, idet den udenlandske Østers den Gang aldeles havde indtaget vort Marked. De have altsaa nu for det første at konkurrere med Udlandet, og det kunne de sagtens med Hensyn til Østersfiskets Betsmag, idet Simfjordsøstersen er en af de mest velmagende Østers, man har. Men den er saa stor og tykstalet, saa naar der skulde være Tale om Bægten, vilde en almindelig Simfjordsøsters veje omtrent lige saa meget som 3 af de gode Salgsvarer, der komme f. Eks. fra Holland eller Frankrig. Dette gør naturligvis, at Forpagterne trænges haardt i Konkurrencen med Udlandet, især naar de ikke maa benytte den billige Fiskemaade, nemlig ved Hjælp af Skrabningen, men skulle fiske ved Hjælp af Dykkere, hvilken Maade er umaadelig dyr. Dertil kommer ogsaa den store Driftskapital, de skulle sætte ind, idet man straks maatte anstafte ikke mindre end 10 Dykkerskibe, fuldt udrustede, og tillige Kautionsforhold og lignende. Det var alt sammen noget, der gjorde, at der skulde passes paa, dersom man virkelig skulde kunne give $4\frac{1}{2}$ Dros pr. Stykke til Staten. Man havde efter det Resultat, Direktør Tonning var kommen til ved Undersøgelsen, troet, at det var muligt, at man kunde fiske aarlig i det mindste 2 Millioner Østers. Men det har nu vist sig ved det praktiske Arbejde, at det har man aldrig kunnet naa, og man er endnu ikke naaet til $\frac{1}{4}$ Million. Man kan forstaa, at naar det hele er grundlagt paa en Fangst af 2 Millioner, og man maa nøjes med $\frac{1}{4}$ Million, er det allerede et stort Tab for Forpagterne. De have de store Afgifter, og Udgifterne ere saa store, at de beløbe sig til 114 Kroner pr. Dag. Men der var tillige et andet Forhold, der slog fejl for Forpagterne; det skal jeg for Resten senere komme til nære at omtale. Det er den Udskaf-

ningsanstalt, som vedkommende Forpagtere fik Lov til at anlægge, og ved hvilken de haabede at faa en Indtægt fra Staten, idet de skulde sælge Ynglen til den for — saa vidt jeg husker — 1 Dros for en 1 Tommes eller $\frac{1}{2}$ Aar gammel Østers, jeg husker det ikke saa bestemt, men altsaa for en vis bestemt Afgift. Denne Anstalt er saa godt som mislykket, og det er derfor intet Under, at Forholdene ere saa daarlige for Forpagterne, som de ere, især naar vi, som jeg senere skal udvikle, faa at se, hvorledes Forholdene i det hele taget ere. Jeg kan derfor saa godt forstaa, at den højtærede Finansminister, som antydet i den Skrivelse, hvor til jeg i Begyndelsen af mit Foredrag sigtede, er gaaet ind paa en Medtættelse til disse Forpagtere, idet man i Stedet for en Afgift af $4\frac{1}{2}$ Dros er gaaet ned til $3\frac{1}{2}$ Dros for de første $\frac{1}{4}$ Millioner og $2\frac{1}{2}$ Dros for dem, der tages derudover, dog saaledes, at Statens Indtægt aldrig maa blive mindre end 22,500 Kr., hvilket vil sige ca. 3 Dros for Stykket for den første $\frac{1}{4}$ Million, og udover dette have de til Dato til Trods for, at de have lagt stor Energi for Dagen og udfoldet en Virksomhed, som man ikke tidligere har kendt her til Lands, ikke kunnet naa højere. Men nu er det ganske vist, at ved Siden af, at Ministeriet har givet denne Medtættelse, har det dog ogsaa indskrænket Forpagterne paa et andet Omraade. I Henhold til Kontrakten maa Fangsten af Østers foregaa fra den første September til den første Maj. I de 4 Sommermaaneder fisses Østersen ikke, i det mindste ikke til Brug; men Forpagterne havde saa Lov til i de 4 Sommermaaneder at indflytte Østers fra de længere bortliggende Banker ind paa Grundene, hvor de kunde tage dem i de virkelige Fiskemaaneder. Dette er nu blevet indskrænket til 2 Maanedre, og det er en ikke saa lille Indskrænkning, her ser I det. Dog her kunde opnaas noget, dersom man vilde tillade Forpagterne ogsaa at benytte den første Halvdel af September og den sidste Halvdel af April Maaned til ogsaa at indflytte Østers, det er jo de Tider, hvori Østerspørgslen efter Østers er lille, men hvor Fiskeriet i Almindelighed lykkes bedst. Saaledes som Forholdet nu staar for de nuværende Forpagtere, er det at befrægte, at de opsigge Kontrakterne og fratræde om 2 Aar; men efter det Rensstab, jeg og mange have til disse, tror jeg, man fra Statens Side maatte beklage, hvis det skete, idet det ikke alene er meget paalidelige Folk, men Folk, som ikke drive dette Fiskeri som et Klov, men som virkelig til enhver Tid have søgt at gøre alt, hvad der kan gøres fra deres Side, for at bevare Østersbestanden i